

**МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ.
ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ**

УДК 330.341.2:338.242.2

JEL Classification: O10

DOI: [https://doi.org/10.32515/2663-1636.2021.6\(39\).9-16](https://doi.org/10.32515/2663-1636.2021.6(39).9-16)**Г. М. Запша**, проф., докт. екон. наук*Одеський державний аграрний університет, м. Одеса, Україна***О. В. Орлова-Курилова**, доц., докт. екон. наук*Луганський національний аграрний університет, м. Старобільськ, Україна***С. М. Лімаренко**, ст. викл.*Луганський національний аграрний університет, м. Старобільськ, Україна***А. Г. Яцун**, аспірант*Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна*

**Ресурсне забезпечення ефективності стратегічного управління
інноваційною інфраструктурою у формуванні конкурентних переваг
та соціально-економічних гарантій в умовах глобалізації економіки**

В статті досліджено ресурсне забезпечення ефективності стратегічного управління інноваційною інфраструктурою у формуванні конкурентних переваг та соціально-економічних гарантій в умовах глобалізації економіки. Розроблено пропозиції щодо подальшого розвитку інноваційної інфраструктури як визначального драйверу позитивних зрушень інституціонального середовища та джерела формування позитивної синергії інноваційного розвитку підприємництва.

ресурсне забезпечення, ефективність, стратегічне управління, інноваційна інфраструктура, конкурентні переваги, соціально-економічні гарантії, глобалізація

Г. Н. Запша, проф., докт. екон. наук*Одесский государственный аграрный университет, г. Одесса, Украина***О. В. Орлова-Курилова**, доц., докт. екон. наук*Луганский национальный аграрный университет, г. Старобельск, Украина***С. Н. Лимаренко**, ст. преп.*Луганский национальный аграрный университет, г. Старобельск, Украина***А. Г. Яцун**, аспірант*Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины, г. Киев, Украина*

**Ресурсное обеспечение эффективности стратегического управления
инновационной инфраструктурой в формировании конкурентных преимуществ и
социально-экономических гарантий в условиях глобализации экономики**

В статье исследовано ресурсное обеспечение эффективности стратегического управления инновационной инфраструктурой в формировании конкурентных преимуществ и социально-экономических гарантий в условиях глобализации экономики. Разработаны предложения по дальнейшему развитию инновационной инфраструктуры как определяющего драйвера положительных сдвигов институциональной среды и источники формирования положительной синергии инновационного развития предпринимательства.

ресурсное обеспечение, эффективность, стратегическое управление, инновационная инфраструктура, конкурентные преимущества, социально-экономические гарантии, глобализация

Постановка проблеми. Інноваційна інфраструктура має особливе значення, пов'язане зі створенням, засвоєнням та впровадженням сучасних продуктів та методів їх виробництва. Інноваційне підприємництво вимагає добре розвиненої сфери досліджень та розробок, відповідних установок, пристроїв та технологій, що створюють, підтримують та впроваджують технічний прогрес, а також забезпечують

високий рівень засвоєння знань та інноваційної організації як в національній економіці, так і на підприємствах. Ці умови можна трактувати як елементи людського капіталу (знання та вміння) та матеріального капіталу (технічні засоби для створення, розповсюдження і застосування технічного прогресу) або розглядати як окремий фактор виробництва. Вищезазначене обумовлює актуальність даного дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематиці ресурсного забезпечення ефективності стратегічного управління присвячено науковій праці таких фахівців, як: Воронько-Невіднича Т., Лещин Д., Василенко М. [1], Гнатенко І. [2; 4], Brockova K., Rossokha V., Chaban V., Zos-Kior M., Rubezhanska V. [5], Ilin V., Kuryliuk I., Solod O. [8], Isai O., Shtuler I., Samborskyi O. [10] тощо. Ґрунтовну увагу дослідженню питань управління інноваційною інфраструктурою приділено у працях наступних науковців: Гнатенко І. А. [3], Hutorov A., Hutorova O., Lupenko Yu., Yermolenko O., Voronko-Nevidnycha T. [6], Ilin V., Lesyuk V., Kozlenko I. [9] та ін.

Проте, потребують більш ґрунтовного розгляду аспекти поліпшення інструментарію механізмів ресурсного забезпечення ефективності стратегічного управління інноваційною інфраструктурою у формуванні конкурентних переваг та соціально-економічних гарантій в умовах глобалізації економіки.

Постановка завдання – дослідити ресурсне забезпечення ефективності стратегічного управління інноваційною інфраструктурою у формуванні конкурентних переваг та соціально-економічних гарантій в умовах глобалізації економіки.

Виклад основного матеріалу. Залежно від соціально-економічного розвитку кожна держава на власний розсуд обирає форми, методи та інструменти її державного регулювання. Наприклад, у Німеччині та Японії, де держава відіграє особливу роль у формуванні ринкової економіки, здійснюється політика протекціонізму, для підтримки вітчизняних виробників. Держава формулює цілі, задачі, принципи державної політики та формує пріоритети у галузі інновацій та науки.

В даний час провідні науковці світу, залежно від ступеня втручання держави в економіку, виділяють три групи країн за формуванням політики підтримки інноваційної інфраструктури:

- у першій групі необхідність втручання держави в діяльність інноваційної інфраструктури є пріоритетною (Японія, Франція);
- друга група характеризується домінуванням політики саморегулювання ринку (США, Великобританія);
- третя група комбінує позиції державного втручання з політикою саморегулювання ринку.

Відповідно до рівня та форм підтримки інноваційної інфраструктури у всьому світі можна виділити:

- державну політику динамічного впливу на інноваційну інфраструктуру та її формування;
- державну політику децентралізованого регулювання інноваційної інфраструктурою;
- державна політика комбінованого впливу регулювання інноваційної інфраструктурою.

Здійснюючи державну політику динамічного впливу на інноваційну інфраструктуру та її формування, держава визнає наукову діяльність, техніко-технологічні перетворення та людський капітал як концептуальні та вирішальні чинники зростання національної економіки. Зазначену політику успішно використовують Японія, Франція тощо. Держава, яка практикує державну політику

децентралізованого регулювання інноваційної інфраструктурою, зберігає позицію головного лідера. Водночас директивні настанови відсутні, політика розвитку інноваційної інфраструктури базується на паритетах бізнесу та влади.

Державна політика комбінованого впливу регулювання інноваційної інфраструктурою здійснюється в країнах, де значна частина економіки належить підприємницькому сектору, а держава зацікавлена у підтримці та розвитку високого рівня експортного потенціалу.

Західноєвропейська державна політика підтримки інноваційної інфраструктури, як правило, базується на стимулюючій діяльності провідних інфраструктурних елементів – невеликої кількості великих корпорацій, здатних підтримувати інноваційну діяльність. Такі корпорації отримують вигоду від залучення значної частки державних коштів призначених для науково-дослідної та експериментально-конструкторської діяльності. Наприклад, у Великобританії понад 76% від загального фінансового забезпечення інноваційної діяльності призначалися лише для 9 елементів інноваційної інфраструктури.

Для підтримки функціонування інноваційної інфраструктури керівництвом ЄС було прийнято численні заходи в напрямку стимулювання науково-дослідних розробок та поліпшення комерціалізації ноу-хау на зарубіжних ринках. Різноманітність цих заходів також відображає відмінність соціально-економічних умов, культурних уподобань та державних пріоритетів відповідно країн-членів ЄС. Зокрема в 1999 році у Європі були започатковані «Стратегічні орієнтири формування інфраструктури нового типу», та було розширено аналітичну базу її дослідження. У березні 2003 р. Європейська рада в Лісабоні запропонувала нові напрямки формування бізнес-центрів, технопарків та венчурних компаній. Також було досягнуто домовленості між країнами ЄС про напрямки формування заходів зі збільшення наукових досліджень, що фінансуються за рахунок приватних фондів бізнесу. Державами-членами ЄС вжито низку заходів для збільшення інвестицій у венчурні установи [1].

У країнах ЄС 38 % витрат на НДДКР надходять з державних фондів. Ситуація значно відрізняється в США, де держава фінансує лише 33% витрат, а в Китаї, Японії та Південній Кореї цей показник не перевищує 30% [8].

Державна політика в напрямку формування інноваційної інфраструктури відрізняється окресленням стратегічних цілей для кожного регіону залежно від його ресурсного забезпечення та конкурентних переваг. Ця стратегія ґрунтується на: діагностиці сильних і слабких сторін території; постійному удосконаленні координації національної, регіональної та європейської державної політики щодо розвитку інноваційного підприємництва;

Швейцарія та Фінляндія вважаються найкращими у світі у напрямку формування державної політики стимулювання інноваційної інфраструктури. Ізраїль, Франція, Нідерланди, Німеччина та США характеризуються високим рівнем інноваційної інфраструктури, а також Тайвань, Швеція та Японія, в яких особливо розвинена технологічні інфраструктурні елементи. У цих країнах створюється і використовується у виробництві технічний прогрес, і в той же час ці країни є експортерами технологічних інновацій, а це означає, що розроблені в них рішення використовуються у всьому світі. Економіка цих країн включена в інноваційне ядро світової економіки. До ядра входять країни, в яких щорічно отримується щонайменше 15 патентів на корисні моделі, зареєстрованих на мільйон жителів. Вони є найбагатшими країнами світу, які роками характеризуються стабільним економічним зростанням. Зазначені країни конкурують між собою за нові ринки та споживачів, в

першу чергу за рахунок ефективної інфраструктури, інновацій та технологічного прогресу, а також сприятливого інноваційного середовища для ведення бізнесу. Той факт, що найбільше патентів на душу населення отримується в країнах технологічного та інноваційного ядра світу, особливо в США, Швейцарії та Японії, не означає, що мешканці цих країн є виключно талановитими, хоча це явище може мати місце, ці країни роками формують інноваційну інфраструктуру. Швейцарія та Японія отримують найбільше патентів на душу населення, на це явище впливає формування критичної маси інноваційно активних підприємців, що стимулюється урядом країн роками [2].

Справжня причина цього явища полягає в тому, що завдяки досягнутому рівню економічного та технологічного розвитку в цих країнах існує попит на інновації та створені інфраструктурні умови для їх комерціалізації. Чинником економічного зростання там є не стільки саме інноваційне підприємництво, скільки інновації, яка залежить від інфраструктури, яка використовується для їх створення.

Конкурентоспроможність інноваційного підприємництва значною мірою залежить від поведінки органів державної влади, ефективності функціонування держави та інституціонального середовища економіки. Слід зазначити, що економічні успіхи багатьох країн, ефективне подолання виникаючих труднощів та вирішення сучасних викликів залежать від правової та політичної системи, а також від ефективності проведеної політики. Ці елементи становлять політичну та соціальну інфраструктуру для розвитку інноваційної економіки. Позитивним прикладом використання цього чиннику зросту є Японія та «азіатські тигри», а негативним - слаборозвинені африканські країни.

Хоча сьогодні часто говорять, що глобалізація економіки означає відмирання держави, і особливо її ролі в економіці, це очевидна істина. Глобалізація лише змінює умови функціонування національної економіки і вимагає іншого підходу держави до інноваційного підприємництва. У світовій економіці роль інституціональних умов зростає, а конкурентоспроможність країн дедалі більше залежить від реалізації функцій покладених на державу.

Умовою ефективною конкуренції України у світовій інноваційній системі є політична стратегія, заснована на принципах парламентської демократії, економічної та підприємницької свободи. У цій системі законодавча діяльність парламенту повинна сприяти формуванню інноваційної інфраструктури та підвищенню конкурентоспроможності, тоді як відповідні правові норми можуть сприяти кон'юнктурним перетворенням. Уряд, що діє відповідно до правил цієї системи, повинен вміло адаптувати свою політику до змін в економіці та в глобальному масштабі таким чином, щоб державна політика в тій чи іншій країні була адаптована до економічних викликів сучасності. Щоб досягти ефективного державного регулювання інноваційним підприємництвом, урядові рішення повинні прийматися одноголосно і представляти їх громадськості таким чином, щоб вони подавали сигнали суб'єктам підприємництва про наміри органів державної влади та спосіб їх здійснення. Для національної економіки важливо, щоб урядові рішення не тільки приймалися, але й не ефективно виконувались, а бюрократія, пов'язана з їх виконанням, є чинником, що стримує економічний розвиток.

В окремих країнах, беручи до уваги їхні ментальні традиції та особливості сучасної правлячої еліти, вищезазначені елементи ефективною держави щодо створення інноваційної інфраструктури різною мірою підтримують економіку та конкурентоспроможність. Найвищий рівень діджиталізації економіки знаходиться в Сінгапурі, скандинавських країнах, Ірландії, Нідерландах, Швейцарії, Австралії та

Новій Зеландії. Підприємці Німеччини, США, Канади, Великобританії, Малайзії та Чилі можуть розраховувати на дещо гіршу, але також значну та ефективну підтримку державних органів. Інфраструктурна підтримка економіки слабша в країнах Середземномор'я та Східної Азії. Практично відсутня у Латинській Америці та колишніх соціалістичних країнах [2].

У світовій економіці країни, які пропонують підприємцям сучасну інфраструктуру, що дозволяє зменшити витрати, отримувати високоякісну продукцію та формувати глобальні міждержавні зв'язки, можуть розраховувати на успіх. Потоки залучених коштів в національну економіку значно вищі у країнах, що мають відповідну матеріальну та нематеріальну інфраструктуру. Які бажають і здатні підтримувати підприємства та їх конкурентоспроможність.

В умовах трансформації національної економіки існує потреба формувати такі об'єкти інноваційної інфраструктури, які будуть стимулювати реалізацію інноваційного процесу на будь-якому етапі виробництва. Такі об'єкти повинні підтримувати найперспективну ідею бізнесу, інноваційні проекти або задуми, з метою їх перетворення в товар або послугу. Важливим є підтримка прикладних фундаментальних досліджень, високотехнологічних конструкторських випробовувань, маркетингу, комерціалізації технологій. Особливо важливою є така підтримка через специфіку інноваційного процесу, який характеризується:

- непередбачуваністю кінцевих результатів через високоризикованість стадійних процесів;
- складністю залучення інвестицій на покриття витрат в процесі реалізації інноваційного проекту;
- відсутністю або обмеженою кількістю працівників необхідної спеціальності, які здатні креативно та творчо мислити або топ менеджерів здатних організувати у найліпші способи інноваційний процес;
- важливістю здійснення високотехнологічних точних процесів в умовах невизначеності або несприятливості правових, соціальних, економічних, технологічних та інших чинників зовнішнього середовища.

За перелічених умов організація інноваційного процесу передбачає присутність елементів інноваційної інфраструктури на усіх його етапах. Така присутність буде сприяти ефективному управлінню ризиками за рахунок вчасного реагування на нестабільне зовнішнє оточення, що обумовлює унікальний ефект дії інноваційної інфраструктури, як допоміжного чиннику реалізації етапів виробництва.

Інноваційна інфраструктура підтримує реалізацію інноваційного процесу за рахунок притаманних їй функцій:

- всеохоплюваності – розподілу інфраструктурних на усіх територіях за рахунок наявності в її елементах інноваційних технологічних центрів, бізнес-ангелів, венчурних підприємств, інжинірингових фірм, які можуть локально сприяти вирішенню питання забезпечення інноваційного процесу необхідними ресурсами;
- універсальності – забезпечення конкурентоздатності інноваційного проекту, який реалізується у будь-якому секторі національної економіки на будь-якій території;
- кваліфікаційності – наявності широкого кола фахівців, здатних обслуговувати інноваційний процес;
- ефективності – спрямування на комерціалізацію результатів інноваційного проекту, як кінцевої мети інноваційного процесу;
- гласності – готовності до партнерської співпраці з будь-якими суб'єктами ринку з метою надання їм усього наявного спектру послуг;

– адаптивності – здатності швидко пристосовуватися до змінного зовнішнього середовища шляхом реактивного реагування на зміни.

Напрямки державного регулювання інноваційною інфраструктурою можна визначити в контексті функціонування «потрійної спіралі» - Triple Helix. Зазначену спіраль започаткували в теорії інноваційного розвитку науковці Г. Етцковіч та Л. Лідесдорф [3].

Інноваційний потенціал підприємницької діяльності та ефективна його реалізація посідають важливе місце в контексті підвищення інноваційності не тільки на державному або національному рівні, але й регіональному. Основною метою заощадливого використання інноваційного потенціалу, є створення та підтримка існуючої інноваційної інфраструктури, здатної позиціонуватися як комунікативний канал передачі та обміну знань, ресурсів, ідей та технологій між стейкхолдерами інноваційного підприємництва.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Подальший розвиток інноваційної інфраструктури, як визначального драйверу позитивних зрушень інституціонального середовища та джерела формування позитивної синергії інноваційного розвитку підприємництва, є критично необхідним і відбуватися він має за певними етапами відповідно до життєвого циклу інноваційного проекту, в процесі чого за рахунок досягнення компліментарності інфраструктурних елементів формуються імпульси для подальшого стимулювання економіки, заснованої на дифузії інновацій. Зазначене надає змогу державі, як ініціатору регулювання, визначати напрямки оновлення інноваційної інфраструктури з урахуванням сучасних умов. Необхідним є резервне накопичення ресурсного потенціалу інноваційного підприємництва (фінансового, кадрового, техніко-технологічного, інформаційного), який виступає важливим ресурсом на усіх етапах реалізації інноваційного проекту. Зазначені дії мають важливе значення для підвищення інноваційного розвитку на макрорівні і формування подальшої стратегії інноваційного розвитку стейкхолдерів підприємництва. Важливим є раціональне та заощадливе використання накопиченого ресурсу з метою його швидкого залучення у періоди трансформацій національної економіки та настання кризових тенденцій у внутрішньому оточенні підприємництва. Перспективами подальших досліджень є детальні дослідження особливостей використання окремих видів ресурсного потенціалу інноваційних проектів в умовах глобалізації економіки.

Список літератури

1. Воронько-Невіднича Т. В., Лещин Д. І., Василенко М. В. Управління конкурентоспроможністю підприємства в умовах нестабільного ринкового середовища. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. № 15. С. 23-27.
2. Гнатенко І. А. Визначення інновацій як інструментарію національного підприємництва. *Науковий вісник Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. Серія «Економіка»*. 2018. Т. 23. Вип. 5 (70). С. 38-42.
3. Гнатенко І. Вплив національного інноваційного підприємництва на сталий розвиток ринку праці. *Вісник Херсонського державного університету*. 2018. № 32. С. 69–72.
4. Гнатенко І.А. Методологічні основи інституціонального аналізу національної системи інноваційного підприємництва. *Науковий журнал «Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії»*. 2018. № 6 (18). С. 70-74.
5. Brockova K., Rossokha V., Chaban V., Zos-Kior M., Hnatenko I., Rubezhanska V. Economic mechanism of optimizing the innovation investment program of the development of agro-industrial production. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development*. 2021. Vol. 43. No. 1. P. 129-135.

6. Hutorov A. O., Hutorova O. O., Lupenko Yu. O., Yermolenko O. A., Voronko-Nevidnycha T. V. Modeling of the Cycle of Reproduction Process in the Agrarian Sector of Economy (Ukraine). *Revista Espacios*. 2019. Vol. 40. No. 7. P. 19.
7. Zos-Kior M. The impact of migration processes on the management of socio-economic development and self-organization of the individual. *Вісник Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Серія «Економічні науки»*. 2020. Випуск 1. С. 4-9.
8. Zos-Kior M. V., Ilin V. Y., Kyryliuk I. M., Solod O. V. Digitalization in Realization of Ecological and Economic Principles of Managing Sustainable Development of Agrarian Enterprises. *Механізм регулювання економіки*. 2020, № 2. С. 29-37.
9. Zos-Kior M., Ilin V., Lesyuk V., Kozlenko I. Potential management of agro-food enterprises: analysis of megatrends. *Вісник Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Серія «Економічні науки»*. 2020. Випуск 4. С. 35-43.
10. Zos-Kior M., Hnatenko I., Isai O., Shtuler I., Samborskyi O., Rubezhanska V. Management of Efficiency of the Energy and Resource Saving Innovative Projects at the Processing Enterprises. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development*. 2020. Vol.42. No.4. P. 504-515.

References

1. Voronko-Nevidnycha, T.V., Leshchyn, D.I., & Vasylenko, M.V. (2018). Upravlinnya konkurentospromozhnistyu pidpryyemstva v umovakh nestabil'noho rynkovoho seredovyshcha [Management of enterprise competitiveness in an unstable market environment]. *Hlobal'ni ta natsional'ni problemy ekonomiky - Global and national economic problems, Vol. 15*, 23-27 [in Ukrainian].
2. Hnatenko, I. (2018). Vyznachennya innovatsiy yak instrumentariyu natsional'noho pidpryyemnytstva [Definition of innovations as tools of national entrepreneurship]. *Naukovyy visnyk Odes'koho natsional'noho universytetu imeni I. I. Mechnykova. Seriya «Ekononika» - Scientific Bulletin of Odessa National University named after II Mechnikov. Economics Series, Vol. 23, 5 (70)*, 38-42 [in Ukrainian].
3. Hnatenko, I. (2018). Vplyv natsional'noho innovatsiynoho pidpryyemnytstva na stalyy rozvytok rynku pratsi [The Impact of National Innovative Entrepreneurship on Sustainable Development of the Labor Market]. *Visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu - Bulletin of the Kherson State University, Vol. 32*, 69-72 [in Ukrainian].
4. Hnatenko, I. (2018). Metodolohichni osnovy instytutsional'noho analizu natsional'noyi systemy innovatsiynoho pidpryyemnytstva [Methodological bases of institutional analysis of the national system of innovative entrepreneurship]. *Ekononichnyj visnyk Zaporiz'koi derzhavnoi inzhenernoi akademiji - Economic Bulletin of Zaporizhzhya State Engineering Academy, Vol. 6(18)*, 70-74 [in Ukrainian].
5. Brockova, K., Rossokha, V., Chaban, V., Zos-Kior, M., Hnatenko, I., & Rubezhanska, V. (2021). Economic mechanism of optimizing the innovation investment program of the development of agro-industrial production. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development, Vol. 43, 1*, 129-135 [in English].
6. Hutorov, A.O., Hutorova, O.O., Lupenko, Yu.O., Yermolenko, O.A., & Voronko-Nevidnycha, T.V. (2019). Modeling of the Cycle of Reproduction Process in the Agrarian Sector of Economy (Ukraine), *Revista Espacios, Vol. 40, 7*, 19 [in English].
7. Zos-Kior, M. (2020). The impact of migration processes on the management of socio-economic development and self-organization of the individual. *Visnyk Cherkas'koho natsional'noho universytetu imeni Bohdana Khmel'nyts'koho. Seriya «Ekononichni nauky»*, Vol. 1, 4-9 [in English].
8. Zos-Kior, M.V., Ilin, V.Y., Kyryliuk, I.M., & Solod, O.V. (2020). Digitalization in Realization of Ecological and Economic Principles of Managing Sustainable Development of Agrarian Enterprises. *Mekhanizm rehulyuvannya ekonomiky, Vol. 2*, 29-37 [in English].
9. Zos-Kior, M., Ilin, V., Lesyuk, V., & Kozlenko, I. (2020). Potential management of agro-food enterprises: analysis of megatrends. *Visnyk Cherkas'koho natsional'noho universytetu imeni Bohdana Khmel'nyts'koho. Seriya «Ekononichni nauky»*, Vol. 4, 35-43 [in English].
10. Zos-Kior, M., Hnatenko, I., Isai, O., Shtuler, I., Samborskyi, O., & Rubezhanska, V. (2020). Management of Efficiency of the Energy and Resource Saving Innovative Projects at the Processing Enterprises. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development, Vol. 42, 4*, 504-515 [in English].

Halyna Zapsha, Professor, Doctor in Economics (Doctor of Economic Sciences)

Odessa State Agrarian University, Ukraine, Odessa

Olga Orlova-Kurilova, Associate Professor, Doctor in Economics (Doctor of Economic Sciences)

Luhansk National Agrarian University, Ukraine, Starobilsk

Svetlana Limarenko, Senior Lecturer

Luhansk National Agrarian University, Starobilsk, Ukraine

Anastasia Yatsun, Postgraduate Student

National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine

Resource Support for the Effectiveness of Strategic Management of Innovation Infrastructure in the Formation of Competitive Advantages and Socio-economic Guarantees in the Context of Economic Globalization

The aim of the article is to study the resource provision of the effectiveness of strategic management of innovation infrastructure in the formation of competitive advantages and socio-economic guarantees in the context of economic globalization.

In the conditions of transformation of the national economy, there is a need to form such objects of innovation infrastructure that will stimulate the implementation of the innovation process at any stage of production. Such facilities must support the most promising business idea, innovative projects or ideas, in order to turn them into a product or service. The main purpose of economical use of innovation potential is to create and maintain the existing innovation infrastructure, able to position itself as a communicative channel for the transfer and exchange of knowledge, resources, ideas and technologies between stakeholders of innovative entrepreneurship.

Proposals for further development of innovation infrastructure as a determining driver of positive changes in the institutional environment and a source of formation of positive synergy of innovative development of entrepreneurship have been developed. The stages of formation of such infrastructure according to the life cycle of the innovation project are marked, in the course of which due to achievement of complementarity of infrastructural elements impulses for the further stimulation of the economy based on diffusion of innovations are formed. This allows the state, as the initiator of regulation, to determine the directions of renewal of innovation infrastructure taking into account modern conditions. The necessity of reserve accumulation of resource potential of innovative entrepreneurship is noted and the directions of its use according to the stages of realization of the innovative project are determined. These actions are important for increasing innovative development at the macro level and forming a further strategy for innovative development of business stakeholders. The conclusion is made about the need for rational and economic use of resources. This need is due to the rapid involvement of resources in periods of transformation of the national economy, as well as the emergence of crisis trends in the domestic business environment.

resource provision, efficiency, strategic management, innovation infrastructure, competitive advantages, socio-economic guarantees, globalization

Одержано (Received) 23.04.2021

Прорецензовано (Reviewed) 04.05.2021

Прийнято до друку (Approved) 31.05.2021